

lovgivningen. Således som sagen foreligger oplyst for spørgeren, er Hobro Kommunes begrundelse udelukkende hensynet til moderen, der nu er flyttet til Hobro. Det er efter spørgerens opfattelse slet ikke intentionen med lovgivningen.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Først skal jeg lige nævne, at jeg – jeg tror også, at spørgeren er bekendt med det – ikke har kompetence til at udtale mig eller træffe afgørelse i konkrete sager, ligesom jeg heller ikke finder, at Folketinget er det rette forum til at diskutere, hvordan en kommune skal træffe den ene eller den anden konkrete afgørelse i sager.

Jeg har modtaget oplysninger om den konkrete sag, som også Socialudvalget har modtaget i fortrolighed. På den baggrund er der efter min opfattelse ikke grundlag for at hævde, at reglerne ikke er fulgt.

Kommunens begrundelse for afgørelsen om ændret anbringelsessted er således ikke udelukkende hensynet til moderen. En afgørelse om ændret anbringelsessted bygger efter serviceloven på en lang række faktorer, som alle tager udgangspunkt i barnets situation. F.eks. er det vigtigt at inddrage hensynet til kontinuitet i barnets liv, hensynet til barnets udviklingsmuligheder og hensynet til barnets muligheder for at opretholde kontakt med forældre og nære netværk.

Man kan ikke sætte disse hensyn på en generel formel, men man må naturligvis altid afveje de mange hensyn over for hinanden for at nå frem til en afgørelse, som så skal være til barnets bedste.

Det er på baggrund af de oplysninger, jeg har modtaget om sagen, min opfattelse, at kommunen ikke er i uoverensstemmelse med servicelovens regler eller intentionerne bag reglerne.

Villy Søvnal (SF):

Tak for svaret, som jeg ikke helt forstår. Vi vedtager en ny lov, der træder i kraft den 1. januar, hvor vi understreger, at det, der er vigtigt i de her ekstremt svære børnesager, som der har været meget kritik af, kritik af svingdørsbørn, der sådan flyttes rundt, er kontinuiteten, og derfor gør vi meget ud af at understrege to omdrejningspunkter.

Det ene er kontinuiteten i de her sager, kontinuiteten set fra barnets side, altså at man ikke

bliver flyttet rundt. Og det andet er, at sagen skal tage udgangspunkt i barnets tarv.

Kigger man på, hvad der udløser ændringer i den her sag, er det ikke en indberetning om, at barnet ikke har det godt eller noget som helst. Det er det forhold, at moderen flytter fra en kommune til en anden. Det er det, der udløser en ny vurdering af sagen.

Og jeg er enig med ministeren i, at det er klart, at vi ikke kan stille os til overdommere i Folketingets spørgetid og give konkret personbehandling. Men jeg synes godt, at vi kan bruge sagen til at tage stilling til, for det første: Synes ministeren virkelig, at det her er udtryk for kontinuitet? Jeg synes, det er udtryk for det modsatte. Og for det andet: Giver det lovovervejelser for ministeren, når kontinuitet kan tolkes som i sagen her?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg er glad for, at vi begge er enige om, at der ikke kan sagsbehandles her i Folketingssalen. Derfor kan man jo heller ikke svare på hr. Villy Søvnals spørgsmål, om man synes, der er kontinuitet i forhold til den konkrete sag.

Jeg må sige, at når jeg ser på den redegørelse, som også hr. Villy Søvnal og Socialudvalget er i besiddelse af, så er der ikke noget, som giver mig anledning til andet end at fastholde lovgivningen, som vi vedtog i øvrigt i meget bred enighed i Folketinget.

Kontinuitet er vigtig, men også den rigtige plejefamilie er vigtig. Og her er det vigtigt, at der bliver skønnet, hvor barnet kan få den bedste udviklingsmulighed.

Jeg vedkender mig et hundrede procent den lov, som vi var fælles om, regeringen, SF og i øvrigt også en række andre partier, som netop ønsker at have til formål at yde støtte til barnets bedste. Det er tværkommunal underretningspligt, og det er tværkommunalt samarbejde. Det er øget kvalitet i sagsbehandlingerne. Alt det er en god lovgivning, som vi så i øvrigt også fulgte op med at give penge til efteruddannelse.

Jeg synes ikke, der er noget i denne her sag, der rokker ved lovgivningen, som vi vedtog for nylig, og som er trådt i kraft her fra den 1. januar 2001.

Dermed har jeg også svaret på spørgsmål nummer to: Der er ikke noget her, der giver mig anledning til ændring af den lovgivning, som nu er begyndt at virke derude.